

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 6676/2022
24.04.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Предраг Ђурић адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији су пуномоћници Станоје Филиповић адвокат из ... и Предраг Филиповић адвокат из ..., ради заштите права својине, чинидбе и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2547/20 од 02.12.2021. године, на седници одржаној 24.04.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2547/20 од 02.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници П 1805/17 од 21.07.2020. године одбијен је тужбени захтев тужиоца да се наложи туженом да престане да се паркира и пролази моторним возилом и пешице преко к.п. тужиоца .. површине 0.25,77 ха, уписане у листу непокретности .. к.о. ... (став први изреке) и да убудуће складишти сено на означеној парцели (став други изреке), као и да му накнади штету од 39.000,00 динара са законском затезном каматом од 16.03.2014. године до исплате на име измакле користи због некоришћења означене парцеле у 2011, 2012 и 2013. години (став трећи изреке). Ставом четвртим изреке обавезан је тужилац да накнади туженом трошкове парничног поступка од 158.900,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је захтев преко досуђеног а до траженог износа од 335.500,00 динара одбијен.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2547/20 до 02.12.2021. године, ставом првим изреке, жалба туженог је одбијена, а жалба тужиоца делимично усвојена и делимично одбијена, па је првостепена пресуда у делу става првог изреке, преиначена тако што је наложено туженом да престане да пролази моторним возилом и пешице преко означена парцеле тужиоца и у погледу одлуке о трошковима поступка, тако да свака странка сноси своје трошкове, док је у преосталом делу првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, дела којим није успео у спору, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у означеном делу применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23; у даљем тексту: ЗПП), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Такође нису учињене ни друге битне повреде одредаба парничног поступка на које се у ревизији указује.

У спроведеном поступку, ради одлучивања о основаности тужбеног захтева тужиоца да се наложи туженом да престане да прелази преко тужиочеве парцеле .. к.о. ..., да на истој складишти сено и да му накнади штету због онемогућавања да је користи у периоду од означене три године, утврђено је да су очеви тужилаца били рођена браћа, а тужиоци браћа од стричева, да су са својим родитељима и дедом живели у породичној заједници до 2007. године, да је парцела .. купљена у широј породичној заједници 1995. године да би се обезбедио улаз у тада грађену кућу у коју се 2007. године уселио тужени, да је те исте године деда парничних странака поклонио тужиоцу предметну парцелу .. на којој је тужилац укњижен као власник, да се на две суседне парцеле (на којима као власник није уписан тужени већ треће лице) налазе објекти туженог - кућа (к.п. .. к.о. ...) и помоћни објекат (к.п. .. к.о. ...), да су тужени и његови укућани наредних неколико година слободно прелазили преко равног дела тужиочеве парцеле, али да се тужилац томе успротивио после дедине смрти када је у току 2013. године уз помоћ геометра идентификовао границе своје парцеле. Парцела тужиоца има површину 0,25,77 ха и фактички се састоји из два дела од којих је један под шумом и он у конкретном случају није од значаја за одлуку, док се други, раван део налази до кућног плаца туженог уз који је макадамски пут, који је део парцеле тужиоца и води до сеоског асфалтног пута. Кућа туженог је окренута према асфалтном путу и тужиочевој парцели на којој се, због нагиба терена, на 6-7м од куће туженог налази подзид према макадамском путу. Вештачењем је утврђено, поред осталог, да тужени који заједно са укућанима пролази пешице и моторним возилом преко парцеле тужиоца, може да прелази преко тужиочеве парцеле и на други начин, тако што би отворио врата на помоћном објекту – гаражи и одатле имао приступ на макадамски пут и њиме до сеоског асфалтног пута, јер се таквом проласку тужилац не противи. Са стране на којој се налази нагиб и подзид није могуће пролазити.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио захтев јер је закључио да тужилац није доказао да је на његовој парцели тужени паркирао возило и складиштио сено, нити да му је нанео штету због некоришћења дела парцеле из којих разлога је тужбени захтев одбио. У погледу захтева за забрану проласка преко тужиочеве парцеле, тај суд је закључио да тужени и чланови његове породице немају други прилаз кући у којој живе, осим уколико би предузели обимне радове на делу макадамског пута где постоји нагиб и подзид и да је тужени стекао службеност пролаза прелазећи преко тужиочеве парцеле и, уопште, користећи је од 1995. до 2015. године када је поднета тужба у овој ствари, те да тужилац није доказао да је власник равног дела к.п. .. јер није ни ступио у државину тог дела, због чега нису испуњени услови из

члана 42. Закона о основама својинскоправних односа на основу којих би тужилац са успехом могао да тражи заштиту права својине на начин како је захтевао.

Другостепени суд је нашао да тужени, који у овој парници није истицао никакве захтеве, на спорном делу к.п. .. није могао стећи ни право својине ни право службености, јер заједничари не могу стећи својину на реалном делу своје парцеле, а службеност не може стећи лице које није власник повласног добра (тужени није власник парцеле на којој је његова кућа), због чега је првостепену пресуду преиначио и захтев тужиоца за забрану туженом да пролази његовом парцело усвојио. У преосталом делу је прихватио чињенично-правни закључак првостепеног суда и жалбу тужиоца одбио а првостепену пресуду потврдио.

По налажењу Врховног суда другостепени суд је правилно одлучио када је првостепену пресуду преиначио, усвојио тужбени захтев и наложио туженом да престане са пролазом преко тужиочеве парцеле и за ту одлуку дао јасне и потпуне разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Код чињенице да су разлози из побијане одлуке потпуни и правилни, а да се уопштеним и оскудним наводима ревизије туженог другостепена одлука неуспешно оспорава, Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. ЗПП.

**Председник већа-судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић